

jer sig om nogle principper, at man kan indbringe en sådan sag for den øverste retsinstans. Faktisk lægger hr. Jørgen Estrup jo argumenterne til rette for, at det må være rigtigt, at man går til den øverste retsinstans, og det er i hvert fald et meget væsentligt argument for Enhedslisten i denne sag.

Så siger hr. Jørgen Estrup, og andre har også sagt det, at afgørelsen ved Østre Landsret skulle være så overordentlig klar. Jeg vil indrømme, at den er klar på den måde, at den er enstemmig, men det er da også den eneste måde, den er klar på. Det er overordentlig vanskeligt at forstå dommen, så jeg ved ikke, om klarheden beror på andet end en ren formalitet.

Så er der en sidste ting, jeg også lige vil kommentere, og det er spørgsmålet om, hvorvidt det var noget, som Folketinget skulle blande sig i. I den forbindelse vil jeg nok sige, at det da er overordentlig væsentligt, at Folketinget tager de sager op og giver regeringen de pålæg, som ligger Folketinget på sinde. Jeg synes ikke, der er nogen som helst grund til at begrænse Folketingets adgang til på den måde at vejlede regeringen, og jeg synes, at især når man kommer i en situation, hvor regeringen stopper, før mulighederne er udtømt i en sag, som jeg har forstået at der sådan set var enighed om fra starten, må det helt klart være en opgave for Folketinget at sige: Det er ikke tiden at opgive på halvvejen, det må tværtimod være en regerings fornemste forpligtelse at forfølge Folketingets ønske helt til enden.

#### **Kirsten Jacobsen (FP):**

Når dette forslag er fremsat, skyldes det selvfølgelig, at sagen om de tilbagebetalingspligtige særreserver i Nykredit er ganske enestående. Der er da heller ikke nogen, der har været uenig med forslagsstillerne i, at det er en enestående sag, at det er en utrolig principiel sag, og at de påbud og konklusioner, som den tidligere regering kom med, var klokkeklare. De var endog så klare, at ministre i den tidligere regering offentligt udtalte, at disse penge ikke var kreditforeringernes penge, men lånerne penge.

Derfor er der altså en masse lånere, som i de 4 år, denne sag har været, har regnet med, at når man kom med sådan nogle klokkeklare udtalelser og Justitsministeriet og Finanstilsynet tilsammen havde skønnet, at sådan var det, ville de få nogle penge, og det er også en af grundene til, at forslagsstillerne har ment, at man bør anke.

Når forslagsstillerne giver udtryk for, at det er hyklerisk at anke den del af sagen, som vedrører éns egen pengepung, men lade være med at anke den del af sagen, som vedrører andres pengepung, skyldes det jo, at hvis det var sådan, at de sagsomkostninger, som staten som part er pålagt, var usædvanlig store i forhold til sagsgenstandens størrelse, kunne man godt diskutere det, men det er der jo ikke tale om; der er tale om det modsatte.

Hvis man tager advokatsalærerne efter de almindelige takster – og sagsgenstandens størrelse er altså mere end 4 mia. kr. – ville sagsomkostningerne uden retsafgifter have været over 100 mio. kr.; det vil altså sige, at regeringen allerede har fået en kæmperabat.

Det er altså denne rabat, man ønsker at få yderligere rabatteret ved at gå til Højesteret, hvorimod man altså slet ikke vil gøre noget forsøg på, at Højesteret kunne komme til en anden konklusion med hensyn til lånerne penge.

Økonomiministeren sagde, at i samrådet i Boligudvalget den 27. oktober i år var der ikke et flertal imod regeringens opfattelse. Man har jo ikke lov til at referere fra udvalgs møder, men jeg tror ikke, at jeg refererer noget, fordi jeg siger, at hvis ministeren er kommet til den opfattelse, kan det kun skyldes, at ministeren enten har talt med nogle af udvalgsmedlemmerne, inden ministeren var i samråd, eller at ministeren har talt med nogle bagefter. For hvis ministeren erindrer samrådet så godt, som jeg gør, udgjorde de, der udtalte sig dér, hverken noget flertal i Folketinget eller i Boligudvalget, så ministeren kunne ikke ad den vej finde ud af, at der ikke var et flertal imod det, som ministeren havde tænkt, nemlig at lade være med at anke sagen.

Jeg tror, at de fleste mennesker, de almindelige lånere, har meget, meget svært ved at forstå, at regeringen indtager den holdning, at den gerne vil se, om den kan få lidt yderligere rabat selv, uanset at den har fået en rabat, der svarer til næsten  $\frac{3}{4}$  af de normale sagsomkostninger, men at den ikke vil gøre sig den ulejlighed at prøve, om vi kunne få en anden afgørelse, når det gælder de 4 mia. kr., som lånerne har til gode. Det er lidt af en smagssag, om man kan det, men det er det standpunkt, regeringen har. Jeg vil gerne opponere mod, at regeringen kan gøre sådan. Det kan den selvfølgelig, men da den er en mindretalsregering, må den også acceptere, at Folketinget vil prøve, om den nu også har parlamentarisk rygdækning for beslutningen.